

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. szeptember 27.
(vasárnap)

Horváth Géza

AZ ÚJJÁTEREMTETT EMBER FELELŐSSÉGE

Énekek: 228,1-4; 832; 845; 363,1-6; 774

Lekció: 1Péter 1,13-19

Alapige: 1Péter 1,18-19
„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon, váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiába való életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén.”

Imádkozzunk!
Örökkévaló Istenünk, áld és dicsőít téged a mi szívünk és életünk, hogy ünnepet szentelhetünk. Köszönjük, hogyha örömmel jöttünk, ahogy Luther is írta ebben a kedves énekben. Köszönjük, hogyha hoztuk szívünk háláját, dicséretét, és köszönjük, hogyha hozhattuk terheinket és bűneinket is. Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van nálad!

Úr Jézus Krisztus, bocsásd meg, ha máshol kerestük boldogságunkat, bocsáss meg azoknak, akik máshol keresik a békét, a nyugalmat, a szabadítást, mert nálad nélkül, tudjuk, nincs szabadító. Köszönjük a héten hangzott drága igéket, hálás a szívünk, hogy felfakadt az élet forrása itt a templomban alkalomról alkalomra, és hívtál bennünket az élet vizének tiszta folyójához. Köszönjük, hogyha valaki szívébe vágyat is tápláltál, hogy jöjjön és igyon, és lehet, hogy valakiből már ez a folyam tovább is áradt, élő víznek folyamai ömlöttek bensejéből. Köszönjük Neked, hogy ma is együtt lehetünk a terített úrasztala körül, és hogy szemünk elé akarod állítani szenvedésidet, vérrel koronázott szent keresztedet, mert Benned van a mi váltságunk, Úr Jézus Krisztus, véred által, bűneinknek bocsánata. Jövel, Szentlélek Úristen, könyörülj meg ezért rajtunk, adj nyitott és alázatos szívet, adj készséget a hallásra, befogadásra, cselekvésre!
Ámen.

Igehirdetés
Testvérek, a mögöttünk levő evangelizációs héten Péter élettörténetéből hallhattunk minden este egy-egy fejezetet a Krisztussal való kapcsolatában. Ma befejezzük ezt a kis sorozatot, ehhez szeretnék ma csatlakozni, mégpedig azzal az összefoglaló

címmel, hogy az újonnan született embernek mi a feladata, mi a felelőssége. Mert, kedves testvérek, Péter életében ezt is látjuk, nem csak azt, hogy hogyan találkozott Krisztussal, meg mikor találkozott vele, hanem azt is, hogy hogyan változtatta meg az életét Krisztus.

Mikor valaki azt mondja nekem, hogy megtért, akár egy csendeshéten, akár egy csendesnapon vagy egy istentiszteleten, akkor meg szoktam halkan jegyezni, hogy majd meglátjuk! Mert, kedves testvérek, nagy hangsúly van azon, hogy mi történik azután. Miután szembe kerültünk az evangéliummal, ha át is járt bennünket, vajon hogyan fog az az életünkben megnyilvánulni? Azért jó, hogy ezt a Péter leveléből olvashattam, mert ez körülbelül harminc évvel később íródik, mint a Tibériás-tavi történet, amikor Jézus megkérdi Pétert: „Szeretsz-e engem?" – „Uram, te minden tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged." Eltelik harminc év, és később Péter két levelet ír a hívőknek, a szétszórtságban élőknek, és ebben látjuk, hogy gyakorolja azt, amivel Jézus megbízza. Hiszen két alkalommal is olvastunk arról, és hallottuk is a héten, hogy egyik alkalommal ott a Tibériás tavánál ezt kapja, hogy: „legeltesd az én bárányaimat, őrizd az én juhaimat!" Úgy szoktam mondani, hogy legeltetési jogot kap Péter, tulajdonjogot nem, mert a bárányok továbbra is Krisztuséi. De ő lesz az őrzőjük is, mert azt mondja: „őrizd az én bárányaimat!" Pásztorold az én bárányaimat! És harminc évvel később meglátjuk, testvérek, Péter leveleiből, hogy hogyan tette ezt, hogy valóban ezt tette. Valóban komolyan vette Jézus Krisztus szavát, meg a Lukács 22-ben, amikor azt mondja neki Jézus: „te azért idővel megtérvén a te atyádfiait erősítsed!" Látjuk, hogy Péter ezeket komolyan veszi, és erősíti az atyafiakat. Eleget tesz a feladatnak, mert ahhoz, hogy Jézus a feladatra elrendelje, egy dolog szükséges, a szeretet.

Szeretsz-e engem? Nem a képzettség a legfontosabb. Valaki elvégezheti a teológiát, doktorálhat teológiából, de testvéreim, nem ér semmit, ha Krisztust nem szereti. És lehet, hogy valaki nem végzett teológiát, nincs doktorátusa, de ha szereti Jézus Krisztust, Ő alkalmassá teszi arra a feladatra, amire elhívta, és amire elküldte. Péter apostol is eleget tesz ennek, mert szereti Jézust. Szereti az ő Megváltóját, és odafordul az atyafiak felé, mert az újjászületett ember rögtön testvéreket is kap. Többen el szokták mondani, akiknek nincs testvérük, hogy szeretnék, ha lenne testvérük, ha született volna még testvérük vagy testvéreik. Amikor a hívő ember újjászületik, akkor nem lesz többé egyke, mert mindig lesznek testvérei, az atyafiak. Isten az újjászületett embert oda helyezi mindig a közösségbe, az atyafiak közé. Amikor Pál apostol a damaszkuszi úton Krisztus követője lesz, Isten odaküld egy Anániás nevű tanítványt, és bevezeti Damaszkuszba, bevezeti a gyülekezetbe. Így szólítják, hogy: Saul, atyámfia! Milyen nehéz volt kimondani, mert ő nem így ismerte Saul-t, hogy atyafi, hanem üldöző, egy gyilkos. Amikor Isten beviszi hozzá, akkor már csak azt tudja mondani, hogy: Saul, atyámfia, az Úr küldött, mi testvérek vagyunk! Csodálatos, hogy Isten ad nekünk testvéreket, atyafiakat!

A gyülekezetben pedig ad nekünk terepet, ahol gyakorolhatjuk azt, amit tudunk. Tudjátok, vannak olyan foglalkozások, ahol kell menni gyakorlatra. Még a teológián is, közöttünk most van egy ilyen teológus testvérünk, aki gyakorlaton van. Mert más a tankönyv, más a terep. Meg lehet tanulni könyvből, hogy hogyan kell csinálni egy asztalt vagy egy széket, de az az igazi, mikor egy öreg szaki mellett, aki lehet, hogy nem tanulta annyira, de 60 éve ezt csinálja, ezért a fortélyokat ott lesi el. Testvérek, a hitünk gyakorlópályája a közösség, a gyülekezet, ahol sokszor nem egyszerű lenni, mert minél többen vannak, annál nehezebb, de ott kell megélni azt, amiről Péter ír,

hogy: legyetek jóságosak, irgalmasak, az atyafiakat szeretők, legyetek vendégszeretők! Erről minden apostol ír. János, akinek a levelét nemsokára olvassuk, azt mondja, hogy: aki nem szereti az ő atyjafiát, hogyan szeretheti Istent? Ha nem szereti azt, akit lát, hogyan szeretheti azt, akit nem lát? Aki ott van mellette, ott él vele, akinek ilyen vagy olyan a természete, meg ilyen vagy olyan a miénk is. Ne felejtsük el, nem csak a másiknak van rossz természete, nekünk is az van! Atyáinktól örökölt, hiábavaló élet, amiből Jézus Krisztus megváltotta az övéit.

Engedjétek meg, testvérek, hogy ahhoz, hogy felragyogtassuk a Biblia alapján, hogy Péter hogyan tett eleget ennek a feladatnak, amit Jézus rábízott, hogyan mutatkozott meg az életében, hogy ő tényleg megtért! Hogy ő tényleg Krisztus követője, hogy nem csak szájjal mondja, hogy: „szeretlek, Uram", hanem hogyan valósul meg az életében! Hadd hozzam elétek a levelei alapján, mind a két levele alapján, hét gyümölcsét az ő újjászületésének! Szeretnék a gyülekezet elé tenni egy ilyen gyümölcstálat, hét gyümölcs lesz benne! Ezeket nézzük meg a két levél alapján, hogy hogyan teljesítette Péter ezt a feladatot, hogyan és mivel erősíti a többieket, az atyafiakat!

Először is azzal, és az az első gyümölcse az életének, hogy emlékezteti őket megváltott életükre. Azt mondja, hogy: „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg", mert Isten előtt a váltságot ezüsttel vagy arannyal nem lehetett elrendezni. Isten úgy mondja a próféta által, hogy: „enyém az ezüst, enyém az arany". Neki nincs szüksége ezüstre vagy aranyra, azt mondja, hogy ezek csak veszendő holmik. Tehát, nem azt mondja, hogy ez nem ér semmit, ha eladod az ékszerésznél, hanem csak a megváltást tekintetében. Ezért akarja Péter ezt mondani, mert így van a cselekedetekkel is. Nem az a lényeg, hogy a cselekedet nem számít. Számít, csak nem számít be az üdvösségbe! Persze, ha valaki ad egy zsemlét egy éhezőnek, vagy egy pohár vizet a szomjazónak, vagy elmegy egy beteghez és vigasztalja, ez nagyon jó, csak az üdvösségbe nem számít be. Az üdvösségbe, azt mondja, csak egyetlen dolog számít be, Jézus Krisztusnak a vére. Nem aranyon és nem ezüstön váltattatok meg, hanem drága véren. Ez drága az Isten előtt. Ez a legdrágább. Drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén, mert Isten kijelenti az Ószövetségben, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. És Jézus lesz az, akiről beszél Ézsaiás és Keresztelő János: „Íme, az Isten Báránya!" Az Ő vére és élete által lett nekünk új életünk. Miért kell emlékeztetni őket erre? Azért testvérek, hogy vissza ne menjenek a régi életükbe, ne vonzza őket többet az, amit egyszer ott hagytak! Nagy kísértés ám, hogy azok a bűnök elkezdenek újból feltámadni, újból vonzani. Olyan, mint a kertünkben az a gaz, amit kikapálunk, de újból kinő. Még a gyökeréről is képes kihajtani némelyik, tövist és bogáncskórót terem. És lehet, hogy eltűnik, de ott marad a gyökere. Ott marad a vágy, ott marad a kívánság. Ezért emlékezteti, hogy: vigyázz, meg vagy váltva, drága véren váltott meg a Krisztus! Azt mondja, hogy ne menjenek vissza a korábbi vágyaikhoz, kívánságaikhoz.

A másik gyümölcse életének, amivel erősíti az ő atyafiait, az, hogy legyenek szentek. Meg van írva: „szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok!" Azt mondja: szentek legyetek egész magatartásotokban! Itt nem a hitről van szó, hanem a magatartásról, azonban ahhoz, hogy valaki másokat figyelmeztessen a szentségre, először magának kell szentnek lennie. Nemrégen olvastam egy példát erről. Valaki bement az írószerboltba, és rendelt a cégének 500 golyóstollat, jobb minőségűt. A boltos veszi a papírt, írja a megrendelést, közben a vevő azt mondja neki: uram, köszönöm szépen, vissza az egész, nem rendelek magától golyóstollat. Az írószerboltos

megijedt, hogy oda az üzlet. – Hát miért? – Azért, mert maga ceruzával írt. Nem golyóstollal írt, hanem ceruzával, és rögtön visszamondta a megrendelő. Azért hozom csak elő, testvérek, mert ne ajánljuk másoknak a hitet, új életet, szentséget, ha mi magunk nem éljük meg! Ne akarjunk másokat rávenni arra, hogy golyóstollat vegyenek, amíg magunk ceruzával akarunk írni! Akkor nekünk is golyóstollal kell írni! Isten az embert szentségben a maga számára teremtette. A szentség azt jelenti a Bibliában, a szent élet, hogy nem a magamé vagyok, hanem Jézus Krisztusnak, az én hűséges megváltómnak a tulajdona, az övé vagyok. Péter apostol ezt kéri, közvetíti, erre figyelmezteti őket, hogy szentek legyenek.

A harmadik gyümölcse az életének, hogy arra kéri őket, épüljenek fel lelki házzá. Az életükben legyen egy növekedés, hogy növekedjenek ebben a kegyelemben, épüljenek fel! Építsék életüket a sarokkőre, aki a Krisztus! Vannak, akik beleütköznek ebbe a kőbe, mert nem engedelmeskednek az igének. Ti azonban erre építsetek, erre épüljetek! Mikor fognak erősödni? Így folytatja: „hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket!” Tehát a növekedés nem csak azt jelenti, hogy gyarapszom az ismeretben, hanem azt is, hogy engedelmeskedem úgy az igének, hogy abban a feladatban leszek benne, amire hív engem az én Uram. Vagyis, akik nem csak kapják az igét, hanem adják is. Akik nem csak veszik, hanem viszik is az igét. Nem áll meg náluk, nem marad meg náluk az ige, hanem továbbadói is annak. Rajtuk keresztül árad az Úr, ahogy az énekben énekeljük: „ragyogjon fényed szerte, hogy általam sok-sok árva szív békéjét benned meglelje!” Nem csak kapni, hanem adni, nem csak venni, hanem vinni az igét. Mert nem csak én kapom, hanem azt mondja: hirdessétek hatalmas dolgait annak, aki kihozott titeket sötétségből a világosságba! Ezt kell tehát evangelizáció után megnéznünk, hogy rajtunk keresztül árad-e az ige! Folyik-e az építkezésünk? Hol tartunk a lelki építkezésben?

A velem egyidősek tudják, hogy mit mondok, a fiatalok már nem. Isten őrizzen, hogy lelki házunk „Petrocelli-ház” legyen! Régebben volt egy tv-sorozat egy ügyvédről, aki építette a házat, de mindig csak három sor téglánál járt. Ezért az egész országban, ha egy ház sokáig épült, azt mondták, hogy olyan, mint a Petrocelli háza. Minden rész azzal kezdődött, hogy csak három sor téglát rakott, mert mindig elhívták valahova. Mindig volt egy ügy, mindig volt egy fontosabb munka, lakókocsiban lakott, és nem készült el a ház. Testvérek, Isten őrizzen meg bennünket, hogy lelkileg ne épüljön a lelki házunk, és ne növekedjünk! Múltkor odajött hozzám egy kedves néni istentisztelet után, és azt mondja: – tiszteletes úr, többet szeretnék tudni! Nyolcvan-valahány éves, és többet szeretne tudni. Van-e a vágy a szívedben, testvér, hogy többet tudj? Hogy jobban megismerjem, – mondja Pál –, jobban megismerjem Őt, és az ő feltámadásának az erejét! Nem mondom, hogy már elértem, nem mondom, hogy már mindent tudok, hogy mindent értek, hogy minden világos, de egyre törekszem.

A negyedik gyümölcse, hogy arra figyelmezteti az atyafiakat, hogy hogyan járjanak a világban. A világ fiai között is az Urat kell képviselnünk, aki szeretett minket és önmagát adta értünk! Amikor a presbiterválasztás volt, kellett egy cikket írnom az egyik újságba erről. Azt a címet adták, hogy a presbiter olyan legyen, akiről a kívül valóknak is jó véleményük van. Tehát, nem az atyafiaknak, a gyülekezeti tagoknak, hanem a kívül valóknak van jó véleményük.

Múlt héten a vendég lelkésszel történt beszélgetés során elmondtam egy történetet. Az egyik gyülekezet lelkészt keresett, és nagyon óvatosak voltak. Elmentek ab-

ba a városba, ahol már sok éve prédikált ez az illető. Kimentek a piacra, ott megszólítottak embereket, azzal, hogy bemennénk a református lelkészhez. Mit gondolnak, szívesen fogadna-e? Nem fog bennünket kidobni? Milyennek ismerik? Megkérdezték a római katolikust, hátha egy temetésen, egy esküvőn találkoztak, meg hát ott él a városban, nem olyan túl nagy város, azért ismer mindenki mindenkit, hallják egymástól a híreket. Megkérdezték az ateistát, hogy a kívül valók hogyan ismerik? Mert hogy a kívül valóknak is legyen jó véleménye róla! Testvérek, hogyan ismernek bennünket a környezetünkben? Nem az a lényeg, hogy a gyülekezetben ki vagyok, hanem az a lényeg, hogy ki vagyok a boltban, a családban, a munkahelyen, amikor a szabadságomat töltöm, hogyan élek a világban!

Azt mondja, hogy: engedelmeskedjetek a felsőbbségnek, akár királynak, helytartóknak, mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek! Ma különösen igaz ez, mert az Isten népe között is sokszor lehet hallani, hogy szidják a vezetőket. Innen a szószékről nem is merem idézni, hogy milyen mondatokkal szidják az állam vezetőit. Szidták, szidják, szidni is fogják, de nem kellene ennek így lennie, testvérek! Az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek! Pedig Péter korában sem voltak a helytartók, meg az állami vezetők nagyon tiszteletreméltóak, de az ötödik parancsolatba Isten behelyezte a bűneset után, amit most hallottunk a kátéból, a felettes hatalmat. A szülőket, a munkahelyi vezetőket, az államban a felettes hatalmat. Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalomnak! Ezt olyan fontosnak tartották a reformátorok, hogy a II. Helvét Hitvallás 30. cikkelye arról szól, hogy a hívő hogyan viszonyuljon a felettes hatalomhoz. Imádkozzatok értük, tiszteljétek őket, engedelmeskedjetek nekik, mert Isten oda helyezte őket, aki királyokat emel, és királyokat dönt, ha akar.

Ötödik gyümölcs, hogy a hívők hogyan éljenek a házasságban. Péter korában különösen sok volt a vegyes házasság. Nem tudom, hogy tudjátok-e, hogy mi a vegyes házasság, illetve, hogy jól tudjátok-e, hogy mi a vegyes házasság? Én azt vallom, amit Ravasz László is vallott és írt, hogy a vegyes házasság a Biblia szerint a hívőnek a hitetlennel kötött házassága. Mert, ha egy hitetlen református egy hitetlen római katolikussal köt házasságot, az nem vegyes. Az tiszta, mert mind a kettő tisztán hitetlen. Az nem vegyes házasság, mert mind a kettő hitetlen, Isten nélkül él. Megegyeznek mindenben, nem lesz veszekedés. Azt mondja a vegyes házasoknak: „ti, asszonyok, úgy éljetek, hogy a férjetek a ti magaviseletetek által megnyeressenek!” Legyetek Krisztus példaképei! Sok testvérrel való beszélgetésben nekem ezalatt a 40 év alatt kiderült, hogy ez nem könnyű sokszor, de ismerek olyanokat, akik nem adták fel, akik nem fáradtak bele, nem csüggedtek el. Legyen az ítélet napján majd a hitetlen fél számára az egyik vádpont ez, hogy: oda helyeztem melléd egy hívő asszonyt, akin keresztül láthattad az Isten szeretetét! De te nem akartad meglátni az Isten szeretetét, akkor szavak nélkül is nyerjétek meg! Nem gyötörni kell, hogy térjen meg, hanem szelíden, szavak nélkül is nyerjétek meg! Testvérek, kívánatos-e a hívő élet? Vajon mondja-e valaki a környezetünkben, hogy én is így szeretnék élni, ahogyan te? Akkor el fog indulni.

A hatodik gyümölcs, amikor óvja az atyafiakat a hamis tanítóktól. Hamis próféták voltak mindig a nép körében, közöttetek is lesznek, mondja, mindig hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak tanítani. Most nincs időnk arra, hogy ezt kifejtsem, de összefoglalóan hadd mondjam el, hogy mi a hamis tanítás a Biblia szerint! Miről ismerhető meg a hamis tanítás, és miért veszélyes a hamis tanítás? Miért mondja, hogy veszedelmes eretnekség a hamis tanítás? Azért, testvérek, mert

a Biblia szerint a hamis tanítás az, amely tan a Jézus Krisztus váltságának kizárólagos voltát igyekszik megkérdőjelezni. Tehát azt, amit az apostolok mondanak, hogy „nincs másban üdvösség". A hamis tanító azt fogja mondani, hogy van másban is üdvösség. „Uram, kihez mehetnénk, – hallottuk a héten –, örök életnek beszéde van tenálad!" A hamis tan azt mondja, hogy máshoz is mehetsz, más is tud tanácsot adni neked. Az igazi tan azt mondja, hogy csak Jézus, ahogy a szép lelki énekben énekeljük: „Csak Jézus az, aki segíthet, üdvöt nem adhat más, csak is Ő. Ó, bízd magad e kegyelemre, mely gazdagon árad feléd!" Tehát nincs másban üdvösség, nincs más alternatíva, testvérek! A hamis tan mindig azt mondja, hogy te is részese vagy, de ez meglopja Jézus dicsőségét, csorbítja az Ő váltságának a nagyságát, és leértékeli drága vérének erejét. Hallunk ilyeneket ma is, hogy igen, Jézus megtetted, de azért nekünk is meg kell tenni a magunkét. Testvérek, a Biblia azt mondja, hogy: „Jézus megtevé, hozzá mit sem tehetsz. Ő megtevé, váltságodat elvégezé." Nincs beszámítás. Nem tudsz hozni semmit. Amint vagyunk, sok bűn alatt, csak a bűneinket tudjuk hozni. Azt mondja az ének, hogy: „csak vétkeimmel fárasztottalak, csak bűnöm terhét tettem le eléd." Csak vétkeinkkel fárasztjuk az Urat.

Dehogy van nekünk szerepünk az üdvösségben! Péter ezzel kezdi a levelet:

„Áldott az Isten, aki újjászült minket élő reménységre, Jézusnak a halálból való feltámadása által." A hamis tan mindig megtorpedózza az egyedüli váltságot, Jézus kizárólagosságát. Testvérek, ne a hamis tanra figyeljetek, hanem az igazit kell ismerni nagyon jól! Az igazit kell ismerni, nem a hamisítványokat kell, mert annak van száz fajtája. Az igazi csak egy, és aki ismeri az igazit, annak lesz szeme, füle, szíve, érzékenysége arra, hogy mi a hamis. A hamistól elfordul, és nem kell neki. Minél erősebb az igaz tan, annál inkább üti fel fejét a hamis tanítás, ez mindig így volt a történelemben.

Hadd mondjak el egy mesét, ami egy kitalált történet, nincs bibliai alapja, de azért van valami tanulsága. A történet arról szól, hogy vándordiák megy egy faluba, és a falu szélén az ördög az árokparton hanyatt fekve alszik. A vándordiák kérdi tőle, hogy: – itt pihensz, semmi munkád nincsen? Nincs, azt mondja, a lelkész nem Krisztusról beszél, hagyom nyugodtan, éppen istentisztelet volt. A lelkész nem Krisztust hirdeti, nincs semmi dolgom. Aztán azt mondja a vándordiák, hogy: – te, hát új lelkész jött, ő már Jézust prédikálja, én is ezért jöttem meghallgatni! Az ördög gyorsan felugrik: – jaj, mennyi munkám lesz! Igaz, hogy mese, de a tanulsága az, hogy erre mindig számítsunk, hogyha a történelem is ezt mondja nekünk!

Nézzétek meg a reformációt, lassan belépünk októberbe! Amikor fellángolt a reformáció csodálatos tüze, mert az Isten hagyta, hogy fellángoljon, akkor rögtön jött az anabaptizmus, és majdnem elsöpörte. Majdnem eltörölte, mert jött egy hamis tanítás. Amikor megalakult a Magyar Református Egyház annak idején, és összejöttek 1567-ben, akkor megjelentek az antitrinitáriusok, és elmondták, hogy ők mit gondolnak. Méliusz pedig azt mondta, hogy testvérek, akkor ott az ajtó, ezzel a tannal kifelé. Volt hozzá ereje és bátorsága, és kitessékelte őket. Testvérek, így volt ez mindig a nagy ébredések idején, amit sajnos már én sem éltem át. Úgy szoktam mondani, mint a Balatonon, mikor elmegy egy hajó, aztán öt perc múlva jön a hullám. Még az ébredésnek az utolsó hullámain ringatóztunk, de már elment a hajó, már elment az ébredés. Jöttek a karizmatikus mozgalmak, jöttek a nyelveken szólók, jöttek a törvényeskedők, és majdnem tönkretették az ébredést. Aztán Isten mégis adott néhány lelkipásztort, akik által adott világosságot, megújulást, szakítást ezekkel az irányokkal és

áramlatokkal. Ahol igaz hit van, ott a sátán, a mi ellenségünk szerte jár, és keresi, hogy kit tudjon elnyelni.

A hetedik gyümölcs, amire Péter az atyafiakat figyelmezteti, és amiben erősíti, az az, hogy Jézus vissza fog jönni. A második levelének csodálatos tanítása ez. Azt mondja, hogy: nem késlekedik az ígérettel az Úr. Míg egyesek késedelemnek tartják, de el fog jönni az Úrnak nagy napja. Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyben igazság lakozik. Figyelmezteti őket, hogy Jézus visszajön. Egyrészt azért, hogy tartsanak ki. Hogy énekeljük az egyik énekünkben? „Csak még egy kis tűrés, ha őt híven követjük, a láncot mind levetjük, vár ránk az égi rész." Az atyafiakat ezzel kell erősíteni. Nemcsak a halálos ágyon, nemcsak a halál előtt, nemcsak a betegeket, a fiatalt is: vár ránk az égi rész, annyi küzdelem, kudarc, harc, nyomorúság, csalódás után. Krisztus vissza fog jönni, mert új eget és új földet várunk. Helyreáll Isten igazsága, mert ott igazság fog lakozni, itt ne várjátok! Ezen a földön ne várjátok, hogy igazság lesz! De majd, amikor az Úr napja eljön, amikor új ég és új föld lesz, akkor igen. Mi a feladat? Felkészülni és elkészülni. Felkészülni, hogy ama nap úgy találjon bennünket: „tisztának és fedhetetlennek találjon benneteket békességben!"

Amikor még teológus voltam, egy kicsit bekapcsolódtam az iszákosmentő misszióba. Azért is, mert a lelkészem volt annak a vezetője, országos elnöke. Még annak idején azt mondta nekem Bükkszentkereszten egy megtért iszákos: – Géza testvér, tudod, hogy miért nem járok kocsmába? Mondom, hát nálunk azt szokták mondani, hogy tudom, ha megmondod. Azt mondta: – azért nem járok, mert tudod, szabad vagyok. Bemehetnék, egy pohár sört megihatnék, mert már nem tíz pohár sört iszom meg. Egy felest megihatnék, mert már nem húsz felest iszom meg. De tudod, miért nem járok? Azért, mert az van a Bibliában, hogy boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajön, munkában talál. Tudod, a Biblia nem azt mondja, hogy boldog az a szolga, akit a kocsmában talál, hanem akit munkában talál. Volt egy holland testvérünk, amikor ő szolgált köztünk, mindig hozzá tette: „Els Nannen", munkában őérette. Tudod, ezért nem megyek be, folytatta, még arra a pohár sörre sem, mert szabad vagyok, és az illata sem okoz már nekem kísértést. De ha Krisztus akkor jön vissza, Géza testvér, és ott talál engem a pult mellett, mellettem egy részeg, bal oldalt kártyáznak, hát engem meg onnan vigyen el, onnan ragadjon el az én Uram? Értitek? Mert boldog az a szolga, akit az ő ura mikor visszajön, munkában talál.

Testvérek, ha ez a hét gyümölcs a mi életünkön megjelenik, akkor én azt hiszem, hogy roskadozó fák leszünk, még vén korban is gyümölcsözünk. Adja az Úr, hogy ne csak levelet találjon rajtunk, mint Jézus azon a fügefán, hogy csak levelet talált, de gyümölcs nincs rajta! Egy evangelizációt nem az minősít, hogy hányan voltak, azt csak a balga emberek számolják. Nem is az a lényeg, amit egyesek gyakorolnak, hogy hányan jönnek vissza, amikor azt mondják, hogy aki döntött Jézus mellett, az jöjjön ide az Úrasztalához. Nem, testvérek, ilyeneket nem gyakorlunk. Miért? Azért, mert Péternek is a harminc év alatt derült ki, hogy ő komolyan követi Krisztust. Az evangelizációnak a végeredménye, hatása, a hozadéka nem az lesz, hogy hányan térnek meg, hanem az, hogy mennyi gyümölcsöt tudunk teremni az Úr dicsőségére. Soli Deo Glória, csak Istené a dicsőség, hogy hányan lesznek munkatársai az Úrnak. Ezt a kifejezést használja egy másik apostol, hogy: Isten munkatársai vagyunk. Hányan jelentkeznek szolgálatra, hányan jönnek az imaórára? Testvérek, ez lesz Jézus Krisztus Lelkének a munkája a mi életünkben. Az lesz a legnagyobb feladat, ha önmagadat adod. Ha azt mondod, hogy: itt vagyok, Uram, hogy cselekedjem a te akaratodat, itt vagyok én,

küldj el engem! Isten tehát az evangelizáció végén munkálja bennünk ezt, testvérek, hogy gyümölcsöt teremjünk, mert abban dicsőíttetik meg az Atya, hogy sok gyümölcsöt termünk az ő dicsőségére! Ebben segítsen bennünket a Szentlélek Isten ma is!

Ámen.

Imádkozzunk!

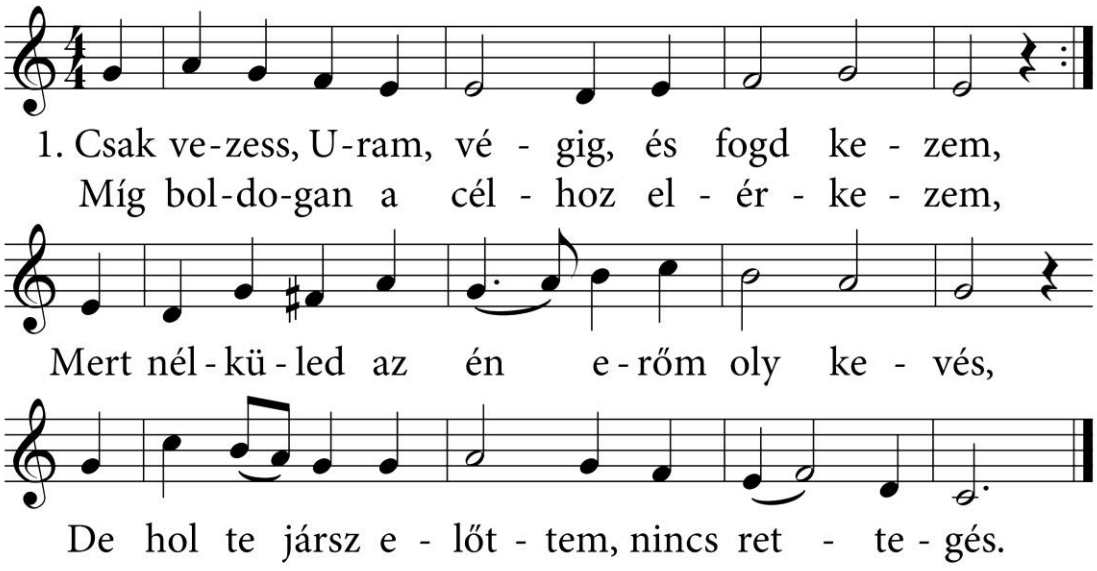
Urunk, köszönjük neked az egész hét elhangzott igéit, és a most elhangzott igét is. Hadd kérjünk Téged, hogy valóban tégy bennünket állhatatosakká, szentekké, igazakká! Tégy bennünket alkalmassá a feladatra, amit ránk bízol! Úgy várjuk a te Lelkedet, amely erre serkent, sarkal, ösztönöz! Hadd kérjünk Téged, hogy a szeretteink között, a gyülekezetben, a világban, bárhol járunk, bárhol vagyunk a te követeidként, örömmondó békekövetekként tudjunk jelen lenni! Hadd lássák az emberek, hogy hova tartozunk, ki a mi Megváltónk, ki a mi szabadító Urunk, ki az, aki örömöt adott a szívünkbe, az életünkbe! Akinél megoldódnak a bajaink, a nehezeink, ahova a terheinket visszük, ahol megtisztulhatunk bűneinkből.

Ó, Uram, kérünk, tégy bennünket áldássá, hogy gyermekeidként hadd tudjunk rád mutatni, hozzád hívogatni. Kérünk, Urunk, te vezess így bennünket tovább a keskeny úton!

Ámen.

szöveg: J. Hausmann, 1862 | fordítás: Csomasz Tóth K.
dallam: F. Silcher, 1842

774

2. Szent irgalmaddal szívemet födjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
Ki szem lehunyva téged híven követ.
3. Ha gyarlóságom meg nem is érzené:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.